

Sygn. akt I ACa 1352/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Krzysztof Depczyński

Sędziowie: Anna Cesarz (spr.)

Dariusz Limiera

Protokolant: sekr. sąd. Bartosz Kędziora

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2019 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa R. K. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w P.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 sierpnia 2018 r. sygn. akt I C 954/17

1. oddala apelację;

2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w P. na rzecz radcy prawnego M. Ż. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zł brutto tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;

3. zasądza od R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1352/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 14 sierpnia 2018 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa R. K. (1) przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w P. reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej o ochronę dóbr osobistych, oddalił powództwo; przyznał pełnomocnikowi powoda z urzędu radcy prawnemu M. Ż. wynagrodzenie w kwocie 295,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi R. K. (1) z urzędu i nakazał wypłacenie tej kwoty ze środków Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim; nie obciążył powoda R. K. (1) kosztami procesu.

Powyższe orzeczenie poprzedziły ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne:

Powód K. R. przybył do Aresztu Śledczego w P. dnia 20.07.2016r.

Zgodnie z dokumentacją medyczną w dniu 02.07.2016r zapisano „Przybył z transportu do AŚ w Ł.. Rtg płuc z dnia 05.04.2016r. Bez zaleceń." W badaniu przed transportem z dnia 18 lipca 2016 roku na wizycie nie zapisano żadnych zaleceń do realizacji w następnej jednostce.

Dnia 21 lipca 2016 roku w Areszcie Śledczym w P. zapoznano się z dokumentacją medyczną pacjenta z wpisem „ bez zaleceń z poprzedniej jednostki".

W poprzedniej jednostce powód R. K. nie miał zalecenia łóżka dolnego, więc go nie dostał w chwili przyjęcia.

Dnia 27 lipca 2016 roku w Areszcie Śledczym w P. na wizycie lekarskiej po badaniu zalecono dolne łóżko, która to informacja została przekazana na piśmie do realizacji na oddział, w którym powód był rozmieszczony.

Wszystkie zalecenia z poprzedniej jednostki są respektowane, np. dolne łóżko, leki, konsultacje specjalistyczne. Przyjmuje się to jako kontynuację leczenia.

Z dokumentacji zawartej w książce zdrowia powoda wynika, iż powód był operowany w Szpitalu (...) w Ł. w lipcu 2014r. z powodu samouszkodzenia - połknięcia ciała. Wypisany z zaleceniem zakazu dźwigania ciężarów powyżej 5 kg przez rok, nie zalecano wówczas dolnego łóżka z w/w wskazań medycznych. W dokumentacji podczas licznych wizyt lekarski w poprzednich jednostkach penitencjarnych nie stwierdzano przepukliny w bliźnie.

W dniach 20 - 27.07.2016r. powód nie posiadał zaleceń rozmieszczenia na dolnym łóżku.

W dniu 27 lipca 2016 roku podczas wizyty lekarskiej z powodu bólów brzucha powód otrzymał zlecenie na dolne łóżko. Podczas wizyt w dniach 27.07.2016r. i 01.07.2016r. w badaniu przedmiotowym nie stwierdzono przepukliny. W dniu 18.09.2016r. Powód został zbadany przez lekarza Zespołu Ratownictwa Medycznego z powodu bólów brzucha. Wówczas po raz pierwszy lekarz postawił rozpoznanie przepukliny w bliźnie pooperacyjnej.

W tym czasie powód korzystał z dolnego łóżka od ponad miesiąca.

Po raz pierwszy lekarz pogotowia ratunkowego stwierdził u powoda przepuklinę podczas badania kiedy przebywał w Zakładzie (...) w P.. Było to po około 1,5 miesiąca po przyjeździe. Przepuklina jest wskazaniem względnym do zajmowania ewentualnie dolnego łóżka. Powód otrzymał zalecenie dolnego łóżka po około 7 dniach od przybycia do Aresztu z powodu bólu brzucha. Lekarz P. Ł. uznał, że powód mógłby mieć problem z wchodzeniem na górne łóżko i dlatego zalecił dolne łóżko.

Do stomatologa była kolejka komputerowa. W razie nagłej potrzeby były konsultacje ze stomatologiem.

Wychowawca powoda nie pamięta, by powód narzekał na warunki bytowe w AŚ.. Powód nie skarżył się na stan zdrowia do wychowawcy. Powód chciał się przenieść do jednostki bliżej domu.

W części mieszkalnej jest oświetlenie jarzeniowe a w części sanitarnej jest to zwykła żarówka. W celach są kratki wentylacyjne. Powód przebywa w celi 3 osobowej z dwoma innymi osadzonymi. Nie było możliwości przeludnienia. Były 3 miejsca i 3 osoby.

AŚ w P. spełnia standardy dotyczące powierzchni celi. Zawsze jest odrobinę większa niż przewidują to przepisy czyli trochę więcej niż 3 m² na osobę . Cella 3-osobowa ma powyżej 10 m kw. W celach jest wentylacja grawitacyjna. Jest umieszczana w kąciku sanitarnym. Cele są oświetlane światem naturalnym, w każdej celi jest okno, jest też sztuczne oświetlenie świetlówka 2 x 36W bądź oświetlenie ledowe równoważne. Osadzony może sam osobie włączyć czy też wyłączyć oświetlenie.

Świadek B. D. tylko jeden raz przebywał z powodem w Areszcie Śledczym w P., ale nie pamięta w jakim okresie. Razem z powodem przebywał w jednej celi nr 510 niecałe 2 miesiące.

W celi były 3 prycze przy czym jedna piętrowa. Mieszkały w niej 3 osoby. Powód zajmował górną pryczę. Cella nr 510 była to standardowa. Były w niej 3 łóżka, stół, 3 taborety, szafka wisząca, półka pod telewizor, telewizor, wieszak, kącik sanitarny oddzielony.

Lekarz zalecił powodowi dolną pryczę a powód miał górną.

Powód przebywał z dwoma współosadzonymi w celi trzyosobowej. Cella wyposażona była w stół, 3 taborety, 3 łóżka, wentylację grawitacyjną. W celi 510 powód spał na górnym łóżku. Powód miał podejrzenie przepukliny. Okazało się, że powód nie ma przepukliny. Powód waży 95 kg i wchodząc na górne łóżko musiał łapać się drabinki i uważać, aby się nie poślizgnąć.

Powód był na jednej wizycie u stomatologa. Nie usuwano powodowi zębów.

Powód odbywał rozmowy z psychologiem w pozwanym AŚ.

R. K. (1) cierpi na: zaburzenia osobowości (F 60.2), uzależnienie mieszane (F 19), okresowo pojawiały się symptomy zaburzeń adaptacyjnych (F 43.2) o niewielkim natężeniu.

Ww. schorzenia nie pozostają w związku przyczynowo - skutkowym z przebywaniem w celi nr 510 w Areszcie Śledczym w P. w okresie od 23 września 2016 do dnia 18 października 2016 roku na górnej pryczy (zalecano wprawdzie pryczę dolną, ale w ocenie biegłego w tym konkretnym przypadku nie ma to większego znaczenia).

Dolne łóżko jest zalecane w przypadku padaczki i upojenia alkoholowego..

W opisywanych cechach osobowości u osadzonego wskazano m. in. na „prezentowaną skłonność do manipulacji.”

W okresie czasu od 23 września 2016 do dnia 18 października 2016 roku w dokumentacji medycznej brak wpisu psychiatry, czy psychologa. Stan zdrowia psychicznego powoda był stabilny.

Dokumentacja medyczna dostarcza informacji, że R. K. (1) był objęty wielodyscyplinarną opieką medyczną m. in. z możliwością korzystania z porad psychologa i psychiatry.

W przeszłości zdradzał przejawy autoagresji, dokonywał samookaleczeń, „połyków”, podjął próbę samobójczą przez powieszenie.

Na przestrzeni kilku lat ordynowano niewielkie dawki leków (H., C., S. D., M., T.) stosowane w praktyce lekarskiej przez psychiatrów, co pośrednio świadczy o wyrównanym stanie psychicznym.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom powoda co do twierdzeń, że na ścianach w łazience był „grzyb”, bowiem powód w żaden sposób tego nie udowodnił, że brak było odpowiedniej wentylacji, bowiem z materiału dowodowego w szczególności z zeznań świadka M. Z. wynika, że wentylacja była, z zeznań samego powoda wynika, że cella wyposażona była w stół, 3 taborety, 3 łóżka, wentylację grawitacyjną, że oświetlenie było zbyt jaskrawe, bowiem z materiału dowodowego wynika, w szczególności z zeznań świadka M. Z., że oświetlenie było naturalne oraz w postaci dwóch świetlówek lub oświetlenie ledowe.

Sąd postanowił oddalić wnioszek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego stomatologa, bowiem z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód miał dostęp do stomatologa w pozwanym AŚ, nie zmienił się stan uzębienia powoda po osadzeniu w AŚ w P. Sam powód zeznał, że jeśli chodzi o leczenie stomatologiczne to przebywa w zakładach karnych 15-sty rok i stan jego zębów jest wynikiem, jego zdaniem, złego leczenia przez cały okres. W okresie niecałych dwóch miesięcy powód już miał wizytę u stomatologa, więc okres oczekiwania był bardzo krótki.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał powództwo oparte na art. 23 i 24 k.c., art. 448 k.c. za niezasadne, uznając, że strona pozwana, na której zgodnie z art. 24 § 1 k.c. spoczywał ciężar obalenia domniemania bezprawności działania funkcjonariuszy służby więziennej, domniemanie to obaliła.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji pozwany zapewnił powodowi właściwe i nienaruszające godności warunki odbywania kary pozbawienia wolności oraz właściwe leczenie. Przede wszystkim nie potwierdziły się zarzuty osadzenia powoda w AŚ w P. w przeludnionej celi, bowiem z zeznań świadków, notatki urzędowej, z zeznań samego powoda wynika, że w celi 3-osobowej przebywało 3 osadzonych, w tym powód, a w celach 2-osobowych 2 osadzonych. Sporna cela nr 510 ma pow. ponad 10 m², a więc na jednego osadzonego przypada ponad 3 m² powierzchni. Sąd stwierdził także, że z materiału dowodowego w szczególności z zeznań świadka M. Z. wynika, że wentylacja była, z zeznań samego powoda wynika, że cela wyposażona była w stół, 3 taborety, 3 łóżka, wentylację grawitacyjną, że oświetlenie było naturalne oraz w postaci dwóch świetlówek lub oświetlenia ledowego.

Odnosnie zarzutu powoda, że „lekarz stomatolog źle go leczył, bo wyrwał zęby zamiast je leczyć” Sąd uznał go za nieprawdziwy, bowiem z zeznań powoda wynika, że powód był na jednej wizycie u stomatologa, w trakcie której, nie usuwano powodowi zębów.

W konkluzji Sąd uznał, że powód w żadnym zakresie nie wykazał w toku niniejszego postępowania szkody jakiej doznał w trakcie pobytu u strony pozwanej i poza gołosłownymi twierdzeniami zawartymi w pozwie nie przedstawił żadnych dowodów, na ich poparcie.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez stronę pozwaną Sąd Okręgowy wskazując na art. 442¹ § 1 k.c. uznał, że roszczenia powoda związane ze zdarzeniami mającymi miejsce w lipcu - październiku 2016 roku nie uległy przedawnieniu, bowiem pozew został złożony w dniu 21 lipca 2017 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c..

Wynagrodzenie pełnomocnika powoda Sąd Okręgowy przyznał w oparciu o § 8 pkt 26 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 507, z późn. zm.).

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją powód w całości, zarzucając:

1. naruszenie art. 227 kpc poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii biegłego stomatologa, a w konsekwencji pominięcie dowodu mającego istotne znaczenie dla rozpoznania i rozstrzygnięcia w sprawie i nie rozpoznanie istoty sprawy, za pomocą którego to dowodu strona powoda chciała wykazać naruszenie dóbr osobistych powoda oraz dolegliwości natury stomatologicznej (w tym nieprawidłowe leczenie) powoda w związku z pobytem w Areszcie Śledczym w P.;

1. naruszenie art. 380 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii biegłego stomatologa, a w konsekwencji pominięcie dowodu mającego istotne znaczenie dla rozpoznania i rozstrzygnięcia w sprawie i nie rozpoznanie istoty sprawy, za pomocą którego to dowodu strona powoda chciała wykazać naruszenie dóbr osobistych powoda oraz dolegliwości natury stomatologicznej (w tym nieprawidłowe leczenie) powoda w związku z pobytem w Areszcie Śledczym w P.;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie przy wyrokowaniu adnotacji wynikającej z dokumentacji lekarskiej powoda, z treści której wynikało, iż powód R. K. (1) miał zalecenie dolnego łóżka podczas gdy otrzymał nocleg na górnym łóżku ;

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie przy wyrokowaniu zeznań powoda, z treści których wyłaniał się ogrom krzywd jakich R. K. (1) doznał podczas osadzenia w Areszcie Śledczym w P., w tym niewłaściwe leczenie stomatologiczne i nieuwzględnienie zaleceń

lekarskich z dokumentacji lekarskiej powoda , z treści której wynikało, iż powód R. K. (1) miał zalecenie dolnego łóżka podczas , gdy otrzymał nocleg na górnym łóżku.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz o zasądzenie ze Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu , które to koszty nie zostały pokryte ani w całości ani w części, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów wskazać należy, że jedną z podstawowych zasad postępowania sądowego, jest zasada sprawiedliwego i wnikliwego rozpoznania sprawy, a jej urzeczywistnienie sprowadza się do nałożenia na sąd obowiązku oparcia rozstrzygnięcia na wszechstronnie zgromadzonym i rozpatrzonym materiale dowodowym. Wskazana wyżej zasada implikuje obowiązek uwzględniania w toku postępowania dowodowego takich wniosków stron, które w bezpośredni sposób przyczyniają się lub mogą się potencjalnie przyczynić do wyczerpującego wyjaśnienia sprawy. Zaskarżony wyrok nie został jednak wydany w okolicznościach, które naruszałyby powyższą zasadę, gdyż Sąd Okręgowy nie dopuścił się bowiem naruszenia przepisów art. 227 k.p.c. ani art. 233 k.p.c.

Odnosząc się do decyzji o oddaleniu wniosku o powołanie biegłego stomatologa wskazać należy, że analiza treści pozwu wniesionego przez powoda wskazywała na to, że naruszenie dóbr osobistych powód wiązał z brakiem zapewnienia mu właściwego leczenia stomatologicznego i ze złym leczeniem stomatologicznym, gdyż lekarz stomatolog zamiast leczyć to wyrwał mu zęby i nie usunął korzeni.

Tymczasem z zebranego materiału dowodowego wynika, że nie zmienił się stan uzębienia powoda po osadzeniu w AŚ w P., a wizytę u stomatologa powód miał wyznaczoną w okresie niecałych dwóch miesięcy. W okolicznościach niniejszego sporu trudno upatrywać zaniechań po stronie pozwanego w zapewnieniu powodowi opieki stomatologicznej. Jak ustalono w niniejszej sprawie do stomatologa obowiązywała kolejka komputerowa, a jedynie w nagłej potrzebie przeprowadzano konsultacje. Okres oczekiwania był zatem uzależniony od ilości umawianych przez osadzonych wizyt stomatologicznych. W związku z tym samo niezadowolenie powoda z terminu wyznaczonej wizyty nie stanowi przejawów naruszenia żadnego z dóbr osobistych powoda, tym bardziej, że rejestracja wizyt była transparentna i jednakowa dla wszystkich. Oczekiwanie w kolejce na wyznaczenie wizyty jest czymś normalnym, a okres dwóch miesięcy nie jest okresem długim, tym bardziej biorąc w szczególności pod uwagę terminy jakie wyznaczane są osobom przebywającym na wolności. Nie potwierdziły się także twierdzenia powoda o wyrwaniu mu zębów. Przeczą temu nie tylko dowody z dokumentacji lekarskiej powoda, ale także jego zeznania, w których powód nie potwierdził tego rodzaju zabiegów, zaslaniając się niepamięciom. Skoro zatem powód nie pamięta faktu wyrwania zębów, a na tej okoliczności faktycznej budował roszczenie dochodzone pozwem, to jego twierdzenia w tym zakresie słusznie nie zostały uznane za wiarygodne. Trudno znaleźć uzasadnienia także dla tezy powoda o jego złym leczeniu stomatologicznym w pozwanym Areszcie Śledczym, skoro sam powód stwierdził, że stan jego uzębienia jest wynikiem 15 letniego okresu przebywania w izolacji penitencjarnej.

W związku z tym uzasadnione było oddalenie przez Sąd pierwszej instancji dowodu z opinii biegłego stomatologa, bowiem materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie potwierdził zgłaszanych przez powoda nieprawidłowości przy zapewnieniu mu opieki stomatologicznej.

Z oczywistych też względów nie doszło do naruszenia art. 380 k.p.c. Przepis ten stanowi bowiem, że sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Tym samym unormowanie powyższe nie było, bo nie mogło być, zastosowane przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy nie mógł więc tego przepisu naruszyć.

Chybiony jest zarzut powoda, że Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w powyższym przepisie sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967/5-6/21; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, Lex, nr 80266; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, Lex, nr 80267). Jak przyjmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń dotyczących okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś ich wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Przyjmuje się jednocześnie, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980/10/200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, Lex nr 51627; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, Lex nr 52624; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, Lex nr 52589; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, Lex nr 52544; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, Lex nr 53923; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, Lex nr 55499; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, Lex nr 56906; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, Lex nr 80273).

W okolicznościach niniejszej sprawy, w tym w świetle zarzutów apelacji, nie sposób uznać, aby doszło do naruszenia przez sąd pierwszej instancji normy prawnej zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił bowiem dowody i na ich podstawie wyciągnął trafne wnioski co do okoliczności faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podkreślenia wymaga bowiem, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

W badanej sprawie powód nie przedstawił natomiast żadnych racjonalnych argumentów przemawiających za wadliwością oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez sąd pierwszej instancji i wyprowadzonych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że jego roszczenie uzasadnia „ogrom krzywd” których miał doznać podczas pobytu w pozwanej jednostce penitencjarnej. W żaden sposób nie sprecyzował jakich okoliczności krzywdzących miał doznać i jakie poza swoimi twierdzeniami, dowody miały za tym przemawiać. Jedyny dowód z opinii biegłego psychiatry jaki zgłosił powód na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego na okoliczność wykazania krzywd psychicznych jakich miał doznać w wyniku braku zastosowania się pozwanego do zaleceń lekarskich, nie potwierdził ich wystąpienia. Opinia ta nie była kwestionowana

ani przez Sądem pierwszej instancji ani w postępowaniu apelacyjnym. W związku z tym opisywane przez powoda dolegliwości związane z przebywaniem w celi 510 na górnej pryczy uznać należy za subiektywne. Stwierdzone zaś przez biegłego zaburzenia osobowości, uzależnienie mieszane i zaburzenia adaptacyjne nie mają związku przyczynowo skutkowego z przebywaniem powoda w celi 510.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 i 99 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261 z późn. zm.) ustalając wysokość tych kosztów na podstawie § 8 pkt 26 w zw. z § 10 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

O kosztach zastępstwa procesowego udzielonego powodowi z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 2 w zw. z § 14 ust 26 i § 16 ust 1 pkt 2 w zw. z § 4 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68).